



PATRIK FOLIOUE

## La filla del rei França

Mazarine Pingeot és la filla il·legítima de François Mitterrand. Ha escrit un llibre sobre la seva infància i sobre una època en què la privacitat encara era tabú.

**S**ap que la seva història és escandalosa, sembla de conte i l'explica totalment complaguda, està acostumada a la incomprensió.

Mazarine Pingeot ha crescut com la filla il·legítima clandestina de François Mitterrand, el president de la República Francesa, i la seva existència va ser un dels secrets d'estat més ben guardats de França.

Ella i la seva mare són la segona família del president francès que va ser escollit l'any 1981. Ningú no podia saber que existia i per això la nena Mazarine tampoc no podia explicar a ningú qui era el seu pare.

Normalment, el president les anava a veure a casa a la tarda, però passava els diumenges amb la seva família oficial, amb els fills i amb Danielle, la seva esposa, amb qui durant bastant de temps només el va unir l'amistat.

A l'estat dominava un pacte de silenci i, encara que polítics, funcionaris i periodistes sabien o coneixien rumors sobre la filla del president, la veritat no va sortir a la llum fins el tretzè any de presidència de Mitterrand.

Mazarine té 19 anys quan es desprèn del seu món d'ombres i és portada al món real: la revista francesa *Paris Match* publica en portada una foto de

*paparazzi* en què apareix ella i el president. Ella s'ho pren irònicament i en diu "el meu descobriment".

Mazarine Pingeot és ara una dona guapa, jove, de 37 anys i aparentment delicada, amb un jersei de coll alt rosa. S'assembla a ell, pel front alt, el nas i els llavis. Està asseguda en una oficina de la seva editorial a prop del pont de l'Alma a París, i quan ho explica, la seva mirada desprèn una gran energia i la seva veu sona fosca.

"Naturalment que em vaig preguntar a qui estimava més, si a ells o a nosaltres", va dir. "Però ho equilibrava amb els peus. Estava amb nosaltres i també es trobava amb l'altra família regularment. Tots n'estàvem al corrent."

Ha escrit un llibre sobre la seva infància estranya i aclaparadora titulat *Bon petit soldat*. Ella mateixa hi deixa per escrit que haver de protegir els seus pares és una càrrega massa gran per a una nena que està creixent sentimentalment.

La història de la nena Mazarine es presenta sense precedents durant una època en què els polítics francesos podien fer el que volien amb la seva vida. Una època en què la vida privada gaudia d'una àmplia protecció. Quan el 3 de novembre de 1994 es va saber que

el president, durant tots aquests anys, havia portat una doble vida, molts francesos van trobar que havia anat massa lluny. Però no li van guardar rancor.

"Els francesos són una mica peculiars", va dir Mazarine. "Ho trobaven romàntic".

Les aventures amoroses a França no suposaven motiu per a suspendre els polítics dels seus càrrecs. Tot això va canviar ràpidament.

Naturalment, el secret sobre Mazarine només es va aconseguir amagar perquè era una època sense Twitter i xafardejos per Internet. Des de llavors el món és un altre, fins i tot a França. Nicolas Sarkozy va escenificar la separació amb la seva esposa Cecilia i les històries d'amor amb Carla Bruni igual com ho faria una serial barat i xaró. L'afer sobre Dominique Strauss-Kahn, en realitat, va canviar la relació dels francesos amb la vida privada dels seus polítics per sempre. François Hollande ara ha de conviure amb el fet que s'informi detalladament de totes les escenes de gelosia entre la seva antiga parella i l'actual.

Quan Mazarine arribà al món, el 18 de desembre de 1974, el seu pare va perdre la lluita per la presidència contra Valéry Giscard d'Estaing. Ja de

petita s'adona que és un home important, el veu constantment a la televisió. Quan l'escullen president, ella té 6 anys. Aquella tarda la seva mare plora: "Temia que tot s'acabés. Però no va ser així".

El següent dia d'escola, a l'hora del pati la nena crida orgullosa: el pare és l'home més poderós del món, tothom ha de saber qui és. Els professors, avergonyits, avisen la seva mare, qui aquella mateixa tarda explica a la filla, "de la manera més amable possible", que no pot parlar més sobre el seu pare fora de les quatre parets de casa. Ho entén i a partir de llavors no diu res més. Va ser una experiència humiliant, segons escriu.

Mare i filla, per motius de seguretat, s'han de traslladar de l'edifici familiar del sisè districte a un altre de situat a Quai Branly, al costat del Sena i de la Torre Eiffel, subvencionat per l'estat i vigilat per l'Elite-Gendarme.

Durant els anys següents, Mazarine creix conscient d'amagar un gran secret, se sent "com una agent", que ha de canviar la seva identitat constantment, segons ens explica. Ho hauria pogut veure com un joc però no hi va reeixir. Avui i tot, quan passa pel costat de l'antic edifici, diu que encara sent una punxada. Ho veia com una presó.

Que el seu pare sigui el president ho comença a entendre de petita, per a ella és normal, desgraciadament és la seva feina. Quan ja és adolescent, a vegades la convida a sopar a l'Elisi. Entra al palau per la porta de darrere i per la cuina. "Quan hi era sempre m'angoixava", diu Mazarine. "Finalment l'Elisi es va convertir en un lloc on justament no havia d'anar. Ja que, de fet, no ho tenia permès."

Escriu sobre una relació complicada propera i distant amb el seu pare. "A François Mitterrand no li demanaven res. No donava comptes a ningú". Per això ella mai no li va plantejar la pregunta de les preguntes: Per què no es podia decidir? Va créixer amb aquesta situació que anomena "l'arranjament" i ens diu: "Era la meva vida. He necessitat molt de temps per a adonar-me que no és normal".

Mitterrand va conèixer la seva mare, Anne Pingeot, quan ja tenia 45 anys i ella tan sols 18. Era casat i era pare de família; ella, una filla de casa bur-

gesa. Van començar una gran història d'amor, però Mitterrand no volia abandonar la seva esposa.

"No era d'aquells homes que se separen, sinó dels que protegeixen la gent", va dir Mazarine. Per a la seva mare el joc d'amagar tenia un punt romàntic. Però "l'arranjament" també guardava les aparences. Això va ajudar Mitterrand a fer carrera. I definitivament ningú no va dir més al president què havia de fer o de deixar fer amb la seva vida. A França, això, no ho fa ningú, no davant del rei escollit.

Mazarine explica que se sentia "com una princesa i alhora l'aneguet lleig que ningú no vol". Sentia que el món se li havia tancat, patia perquè no podria explicar mai la veritat sobre ella mateixa.

D'adolescent no es rebel·la, ja que "a una rebel·lió se li hauria donat més importància de la que tindria". Va girar la ràbia que tenia al món contra si mateixa. En el seu llibre descriu com cau en depressió i es torna desmesuradament prima. Una nena perduda amb un pare poderós i molt distant que no entén el seu dolor, que mai no la defensa encara que de tant en tant li demani: "Em veus grassa?".



El president Mitterrand. "No era d'aquells homes que se separen".

D'aquest món, que descriu com el Regne de les Ombres, ha estat expulsada, i així la mostra la foto de la revista *Paris Match*. Un any més tard, mor Mitterrand, el 1996, i al seu enterrament es troben les seves dues famílies de dol, l'una al costat de l'altra. És una foto estranya. Totes les mirades apunten cap a aquesta filla desconeguda.

Mazarine diu que llavors va tenir la sensació que no podria seguir amagant el seu cognom, que fins llavors quasi no coneixia; de sobte va ser com si la seva infància, la seva vida pertanyés a tots els francesos. El llibre és el seu camí per a tornar a guanyar la sobirania interpretativa.

Ha reflexionat molt sobre l'escàndol polític dels darrers anys. Opina que la caiguda de Strauss-Kahn va ser fascinant, però encara que llavors un home feia el que volia amb la seva vida privada, ell no hi podia fer res. Finalment es tractava d'un delictes. Allò era diferent. La situació dels fills de François Hollande, sobre els quals només se sap que ja no parlen amb la parella del seu pare, fa pena. Deu ser com "un malson".

Es compadeix que els polítics avui dia fins i tot a França no tinguin privacitat: "Això comporta una devaluació terrible de la política i els seus càrrecs". Ella mateixa, malgrat la infància que ha tingut, no desitjaria cap altra vida. "Tots aquests anys que he crescut amagada m'han protegit molt", segons diu. "No sé si de cara al públic hauria anat millor."

Una paradoxa de la seva vida és que, tot i que al principi era invisible, avui és la millor representant del seu pare. És escriptora i periodista i va ser qui durant els actes de la campanya electoral de François Hollande s'asseia a primera fila.

Per a la seva investidura, Hollande la va convidar a l'Elisi. És la primera vegada, després de tants anys, que hi torna, i quan fa el camí s'adona que no sap res, ni a quina estació de metro ha de baixar. No sap on és l'Elisi, li sembla que sigui un castell encantat.

És el dia que entra al palau presidencial per la porta principal.

**Mathieu von Rohr**

© *Der Spiegel*

Traducció: Gemma Cardona